

Er was eens...

Het was de koudste winter die het koninkrijk ooit had beleefd. Er lag rijp op de grafstenen. De rozenstruiken in de kasteeltuin waren bijna kaal, de blaadjes verschrompeld en bruin. Koning Magnus stond met hertog Hammond aan de rand van het bos, wachtend tot het andere leger zou aankomen. De koning kon zijn eigen adem zien. Witte wolkjes stegen traag op langs zijn gezicht en verdwenen vervolgens in de koude ochtendlucht. Zijn handen waren verdoofd. Hij was ongevoelig voor het gewicht van het pantser dat hij droeg of de maliën die tegen zijn nek drukten, het metaal zo koud dat het in zijn huid prikte. Hij maakte zich geen zorgen over de vijanden aan de overkant van het slagveld, en hij was niet bang.

Vanbinnen was hij al dood.

En toch stond zijn leger achter hem. Een van de paarden hinnikte in de mist. Al bijna een jaar, dacht hij. Ze is al bijna een jaar geleden gestorven. Hij had haar hoofd

ondersteund met zijn handen, had het leven in haar ogen zien uitdoven. Wat moest hij nu toch? Wie was hij zonder haar? Hij had in zijn vertrekken gezeten, met zijn jonge dochter op zijn knie, maar de nevel van het verdriet was te dicht. Hij hoorde geen woord van wat ze zei. 'Ja, Sneeuwwitje,' had hij gezegd terwijl zij hem bestookte met vragen, hoewel hij in gedachten heel ergens anders was. 'Ja, lieverd, ik weet het.'

Helemaal aan de overkant van het slagveld zag hij het vijandelijke leger. Daar waren de schaduwstrijders, een duistere clan bijeengebracht door een onverklaarbare, magische kracht. Ze stonden in de ochtendmist als spookachtige silhouetten, naamloos en gezichtsloos. Hun pantsers waren matzwart. Af en toe was moeilijk te zien waar het bos eindigde en de soldaten begonnen.

Hertog Hammond keek hem met een bezorgd gefronst voorhoofd aan. 'Uit wat voor hel komt dat leger?' vroeg hij.

Koning Magnus klemde zijn kiezen op elkaar. Hoofdschuddend probeerde hij de verdoving die al maanden over hem heen lag van zich af te zetten. Hij had een koninkrijk te verdedigen, nu en altijd. 'Een hel waar ze straks weer naar terugkeren!' riep hij. Toen hief hij zijn zwaard en ging hij zijn troepen voor in de aanval.

Ze stormden op het vijandelijke leger af, met hun zwaarden op de kelen van de vijand gericht. Al snel waren ze bij de schaduwen. De pantsers van de strijders leken op die van hen, maar daaronder lagen zwarte schaduwen die verschoven en wervelden als rook. Een gezichtsloze strijder rende met getrokken wapen naar koning Magnus toe. De koning doorstak hem met zijn zwaard, maar de gestalte verbrijzelde als glas en duizenden zwarte scherven vlogen

alle kanten op. De koning keek stomverbaasd toe. Overal om hem heen vielen zijn mannen de schaduwen aan, maar een voor een spatten de vijandelijke strijders uiteen en vervlogen in de ochtendmist. De glinsterende scherven vielen op de grond en verdwenen in de harde, met rijp bedekte aarde. Binnen enkele minuten was het slagveld verlaten. De troepen van de koning bleven alleen achter en het enige wat nog te horen was, was het geluid van hun eigen ademhaling. Het leek wel alsof het vijandelijke leger er nooit was geweest.

De koning en hertog Hammond keken elkaar in verwarring aan. Door de nevel zag de koning een houten constructie tussen de bomen staan. Hij reed ernaartoe. Toen hij dichterbij kwam, zag hij dat het een gevangenenwagen was. Hij steeg af en tuurde naar binnen. Ineengedoken in een hoek van de wagen zat een vrouw. Ze had lang, golvend blond haar. Een sluier verborg haar gezicht.

Ze was gevangengenomen door het leger... Wie weet wat ze met haar hadden gedaan? Men zei dat de duistere legers honderden gevangenen hadden verminkt en vermoord, onder wie zelfs een aantal kinderen.

Snel hakte hij met zijn zwaard op het slot in en brak het. 'U bent vrij. U hebt niets van mij te vrezen,' zei hij tegen de jonge vrouw, terwijl hij zijn hand uitstak om haar naar buiten te helpen. 'Hoe is uw naam, vrouwe?'

Langzaam draaide de vrouw zich naar hem om; haar tengerere gedaante werd zichtbaar in het licht. Ze legde haar ene, smalle hand in de zijne en tilde met de andere haar sluier omhoog. Koning Magnus staarde naar haar mooie, hartvormige gezicht met volle lippen en geloken blauwe ogen. Twee dunne goudblonde vlechtjes hielden

haar haar van haar hoge jukbeenderen weg. Ze kon niet ouder zijn dan twintig.

‘Mijn naam is Ravenna, sire,’ zei ze zacht.

De koning zweeg. Alles aan haar – haar neus, haar vingers, haar lippen – was mooi en fijn. Op dat moment voelde hij de warmte van haar hand. Hij rook de frisse geur van de dennen om hen heen. Als de dag van gisteren herinnerde hij zich de gelegenheid waarbij hij zijn echtgenote had leren kennen, de enige andere vrouw die hem ooit ditzelfde gevoel had bezorgd. Het was zomer geweest en de appelbomen hadden vlekkerige schaduwen op de grond geworpen.

Maar op dit ogenblik verdween eindelijk het verdriet. Terwijl hij voor Ravenna stond, met een woest bonkend hart, had hij ineens weer het gevoel dat hij leefde.

De koning keerde met de jonge schoonheid terug naar zijn kasteel. De jaargetijden wisselden elkaar af en de aanvankelijke vreugde nam alleen maar toe. Koning Magnus vroeg Ravenna om haar hand. Elke dag werd hij een beetje meer verliefd op haar, die jonge vrouw die van haar huis was weggevoerd en gevangen was genomen door het schaduwleger. Hij voelde zich net een jonge knul als hij bij haar was; zijn wangen kleurden als ze hem verhalen vertelde over haar leven van voor ze hem kende, over hoe ze aan de rand van het koninkrijk had gewoond met haar broer Finn en haar inmiddels overleden moeder.

De koningsdochter, Sneeuwvitje, zat tijdens het eten bij hen aan tafel en keek met haar kin op haar handen naar Ravenna. Ze was nog een kind, pas zeven jaar oud. Samen vormden ze een gezin. Dit was wat de koning altijd had gewild.

Hij keek soms naar Ravenna, hoe ze naar Sneeuwwitje lachte of hand in hand met haar door de kasteeltuin wandelde. Ze leek zo ontzettend gelukkig met hen...

Op de dag van de bruiloft bereidde Ravenna zich voor in een kamer achter in de kathedraal. Door de houten deuren hoorde ze het geroezemoes van de gasten. Haar wangen waren gepoederd. Haar lippen waren in een bloedrode kleur gestift en haar jurk was zo strak om haar middel gesnoerd dat ze amper kon ademen. Met een flauwe glimlach om haar lippen keek ze naar zichzelf in de spiegel aan de muur. Vanavond, na de huwelijksplechtigheid, hoefde ze niet meer te doen alsof. Dan zou ze eindelijk krijgen wat ze wilde.

‘Wat ben je mooi...!’ fluisterde een klein stemmetje.

Ze draaide zich om en zag Sneeuwwitje vanuit de deuropening naar haar staan kijken. Het meisje pakte de sleep van Ravenna’s lange witte jurk en tilde hem van de stenen vloer.

Ravenna wenkte de koningsdochter met een lichte polsbeweging naar voren. ‘Wat lief van je, kindje,’ kirde ze. ‘Vooral aangezien iedereen zegt dat jij in dit koninkrijk het ware gezicht van de schoonheid bent!’ Ravenna legde haar hand tegen de wang van het meisje. Haar huid was zo perfect als porselein. Ze had grote, donkerbruine ogen en lichtroze bloesjes op haar wangen. Of ze nu langs kamermeisjes of soldaten liep, iedereen werd door haar bekoord en knielde voor haar neer.

Het meisje keek met onschuldige, naïeve ogen naar haar op. Ravenna bestudeerde het gezichtje met een glimlach, wetend dat deze poppenkast snel afgelopen zou zijn, en dan zou ze alle onrecht die haar en haar volk was

aangedaan kunnen rechtzetten. 'Ik weet dat het niet meevalt, kind. Ik heb mijn moeder ook verloren toen ik zo oud was als jij.' Ze streelde over Sneeuwwitjes wang. Het orkest voor in de grote kathedraal begon de instrumenten te stemmen. Straks zou ze naar het altaar lopen. Alles verliep volgens plan.

Terwijl ze wachtte tot de muziek begon, gingen haar gedachten terug naar de dag dat de mannen van de koning in haar kamp waren gearriveerd. Ze was toen nog heel jong geweest. Ravenna en haar broer Finn hadden in de zigeunerwagen van hun moeder gezeten. Ze waren altijd samen geweest, een kleine, reizende clan, tot op de dag dat het leger van de koning kwam.

Haar moeder had een spiegel voor haar gezicht gehouden. 'Dit is het enige wat je kan redden,' had ze gezegd. Toen pakte ze de pols van haar dochter vast, hield die boven een kom met witte vloeistof en prevelde enkele toverspreuken. Met een scherp mesje sneed ze in Ravenna's pols en liet het bloed in de kom druipen; het rood stak scherp af tegen het wit. Ravenna dronk de kom snel leeg. Soms, als ze haar ogen sloot, kon ze die metalig smakende vloeistof nog steeds proeven. 'Alles opdrinken,' had haar moeder gezegd. 'Hiermee zul je het vermogen hebben om jeugd en schoonheid te stelen. Want dat is je grootste kracht en je enige bescherming.'

De mannen van de koning doorzochten alle wagens, sleurden de zigeuners naar buiten en doodden hen. Finn schreeuwde. Hij wilde haar beschermen, dat herinnerde Ravenna zich nog. Haar moeder legde haar handen op het voorhoofd van haar kinderen en fluisterde nog meer spreuken, nog meer woorden. Ze liet een kracht in hen stromen die hen met elkaar verbond. Ze zouden altijd op

elkaar kunnen vertrouwen; Ravenna zou met Finn verbonden blijven tot aan de dood. En toen sloegen ze op de vlucht, zo snel dat Ravenna amper tijd had om adem te halen.

Zij waren ontkomen, maar hun moeder was achtergebleven. De haartjes op Ravenna's armen kwamen omhoog toen ze zich herinnerde hoe de soldaat zijn zwaard tegen haar moeders keel had gedrukt. Haar moeder had haar laatste woorden naar Ravenna geroepen terwijl ze werd meegesleurd. 'Wees gewaarschuwd,' had ze gegild, 'het reinste bloed zal het doen ontstaan, en alleen het reinste bloed maakt het ongedaan.' Toen was haar moeder op haar knieën gezakt en golfde het bloed uit haar doorgesneden keel over het gras. Binnen enkele minuten was ze dood.

'Ravenna?' zei een klein stemmetje. 'Ravenna? Het is tijd.'

Ravenna opende haar ogen. Sneeuwwitje was achter haar komen staan om de sleep van haar jurk uit te spreiden. De houten deuren waren geopend. Duizend ogen waren op haar gericht, wachtend tot ze naar het altaar zou schrijden. Ze rechte haar rug en haar blauwe ogen werden donkerder toen ze de koning zag staan. Het meisje heeft gelijk, dacht ze. Het is tijd.

Die avond, terwijl de laatste bruiloftsgasten genoten van drankjes en versnaperingen op het binnenplein van het kasteel, liep Ravenna met de koning mee naar zijn slaapvertrek. Ze ging naast hem liggen in haar witte bruidsjurk, met haar lange, golvende haar los om haar schouders, en keek naar hem terwijl hij zijn glas wijn leegdronk. Hij streek met zijn vingers door haar gouden

haar en legde ze uiteindelijk op haar smalle gouden kroon. Langs de voorkant waren robijnen en smaragden aangebracht. De bruidegom was vermoeid van alle feestelijkheden van die dag, en traag door de vele wijn. Hij was een gemakkelijk doelwit...

Ravenna reikte onder het kussen en haalde er de zilveren dolk onder vandaan die ze daar enkele uren eerder had verstopt. Ze hief het wapen boven haar hoofd en mikte op het midden van zijn ribbenkast, waar het bot zijn hart beschermde. Met één snelle houw dreef ze het mes in zijn borst. Ze zag zijn lichaam rillen door de plotselinge klap. 'Eerst neem ik uw leven, heer,' fluisterde Ravenna toen zijn ledematen eindelijk stil lagen, 'en dan neem ik uw troon.'

Ze beende de slaapkamer uit en de gang door, en liet de koning verstrikt achter tussen de bebloede lakens. Snel liep ze de trap af naar het valhek van het kasteel. Haar broer Finn stond aan de andere kant van de ijzeren tralies te wachten. Zijn leger was achter hem opgesteld, de schaduwsoldaten nauwelijks zichtbaar in het maanlicht. Zodra ze het metalen hek omhoog had getrokken, stroomden de soldaten naar binnen. Binnen enkele minuten hadden ze zich door het hele kasteel verspreid.

Terwijl de soldaten vochten, keerde Ravenna terug naar haar kamer. Beneden hoorde ze het gegil van gasten en het gekletter van zwaard tegen zwaard terwijl de soldaten elkaar te lijf gingen. Een van de mannen van haar broer droeg een enorme spiegel naar binnen. Het leek wel een rond schild van glanzend opgewreven brons. Toen Ravenna weer alleen was en zich voor het gebrul en geschreeuw in de rest van het kasteel had afgesloten, keek ze in het glimmende oppervlak van de spiegel. Hij

was veel groter dan het exemplaar dat haar moeder al die jaren geleden voor haar omhoog had gehouden, maar deze bevatte nog meer magie.

‘Spiegeltje, spiegeltje aan de wand, wie is de mooiste van ’t hele land?’ vroeg ze, terwijl ze zich ernaartoe boog.

Het oppervlak van de spiegel rimpelde. Vloeistof droop op de vloer aan Ravenna’s voeten en vormde zich vervolgens om tot een bronzen standbeeld dat bijna even groot was als zijzelf. De gedaante leek te zijn omhuld met een dikke stof, maar hij weerspiegelde de kamer om haar heen. Het gelaat van de spiegelman toonde Ravenna haar gezicht precies zoals het was. ‘Dat bent u, mijn koningin,’ zei hij. ‘Alweer een koninkrijk is voor uw roem gevallen. Komt er dan geen einde aan uw macht en schoonheid?’

Toen ze de spiegel hoorde spreken, wist Ravenna dat de magie die haar moeder haar had geschonken geen grenzen had. In haar aanwezigheid gingen koninkrijken ten onder, mannen stierven, en zelfs eenvoudige voorwerpen kwamen op magische wijze tot leven en onthulden geheimen die niemand anders kende. Ze hief haar handen, voelde de kracht in haar vingertoppen en dacht terug aan alles wat haar familie voor de koning had opgegeven. Maar nu was hij eindelijk dood. Het koninkrijk was van haar. Niemand kon haar nog deren. Nooit meer.

Nadat de gevechten waren opgehouden en het stil was geworden op het binnenplein, liep ze de trap weer af. De schaduwstrijders stonden opgesteld op de keien van het binnenplein. De tafels en stoelen waren besmeurd met bloed. Borden lagen gebroken op de grond, en overal lagen de resten van het feestmaal verspreid. Ze huiverde niet bij de aanblik van de lijken, sommige ervan vrouwen,

die onderuitgezakt op hun stoelen hingen. De nog levende bruiloftsgasten en edelen waren in een rij opgesteld tegen de muur, onder dreiging van Finns leger.

‘Wat moeten we met deze mensen?’ vroeg een generaal. De vrouwen wrongen hun handen en smeekten om genade. Enkele edelen begonnen zelfs te huilen. Ze trokken hun kinderen naar zich toe en probeerden, hoe vergeefs ook, hen te beschermen. Ravenna sloot haar ogen en dacht aan haar moeder, aan alle vrouwen in haar reizende dorp die zo bruto waren afgeslacht. Dit was voorbestemd. Het was de fout van de koning geweest, niet de hare. Wat er nu gebeurde was alleen maar rechtvaardig.

‘Rijg ze aan het zwaard,’ antwoordde ze op vlakke toon. Ze trok haar mantel dicht om zich heen en rilde in de koude avondlucht. Toen draaide ze zich abrupt om en wilde vertrekken.

Vanuit haar ooghoeken zag ze dat Finn het kleine meisje vasthield. Zijn mes lag tegen Sneeuwwitjes keel. Iets in het gezicht van het meisje verbaasde haar, dat jonge kind dat nog maar enkele uren geleden de sleep van haar bruidsjurk had vastgehouden. Haar lippen trilden en tranen blonken in haar ogen.

‘Finn... Nee!’ riep ze voordat ze zichzelf ervan kon weerhouden. Hij keek haar met samengeknepen ogen aan, alsof hij niet helemaal zeker wist wie ze was. Ze rechtte haar rug om geen zwakke indruk te maken tegenover haar broer, die zo moedig voor haar had gevochten zonder ooit haar bevelen in twijfel te trekken. ‘Sluit haar op. Je weet nooit wanneer koninklijk bloed nog eens van pas komt.’

Haar blik ontmoette die van Sneeuwwitje. De twee staarden elkaar aan terwijl de chaos zich om hen heen

voltrok. Vrouwen werden meegesleurd om te worden gedood. Edelen verzetten zich tegen de soldaten. Een kleine jongen riep met een rood, betraand gezicht om zijn moeder. Maar op dat moment zag Ravenna alleen Sneeuwwitje, en Sneeuwwitje zag alleen haar. Ravenna drukte haar hand tegen haar borst en vroeg zich af wat het toch was dat ze voor dat jonge kind voelde, de erfgename van het koninkrijk dat ze zojuist omvergeworpen had. Ze waren op de een of andere manier door een onverklaarbare, grote kracht met elkaar verbonden.

Ravenna bleef met haar hand tegen haar hart staan, totdat Finn Sneeuwwitje achter zich aan sleepte naar de cellen.

De ogen van het kind lieten de hare geen moment los. Ze bleef over haar schouder kijken totdat ze achter de dikke houten deur verdween.